

ИЗЛИЗА ОТ 1900 ГОДИНА

ЦЪРКОВЕН ВЕСТНИК

ОФИЦИАЛНО ИЗДАНИЕ НА БЪЛГАРСКАТА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА – БЪЛГАРСКА ПАТРИАРШИЯ

ГОДИНА СХVI, БРОЙ 22

СОФИЯ, 1-15 ДЕКЕМВРИ 2015 г.

ЦЕНА 0,70 ЛВ.

e-mail: sinizdat@gmail.com

Официален сайт на Св. Синод на БПЦ – www.bg-patriarshia.bg

Две Църкви обединиха усилия
по канонизацията на
архиепископ Серафим (Соболев)

Стр. 1, 3, 4-5, 6

ПОЧЕТНИ ОТЛИЧИЯ

Църковно отличие за
проф. Георги Близнашки

Стр. 3

ЛИЧНО

• Как осакатяваме душите си

Стр. 1, 7

• За атеизма и вандализма

Стр. 6

ПРАВОСЛАВИЕТО ПО СВЕТА

Албания, която не познаваме

Стр. 8

ИСТОРИЧЕСКО СЪБИТИЕ

Две Църкви обединиха усилия по канонизацията
на архиепископ Серафим (Соболев)

Съвместна комисия от духовници и богослови на Руската и Българската православни църкви заседава на 3 и 4 декември в София във връзка със започнатата от Руската православна църква процедура по канонизацията на Бозучарски архиепископ Серафим (Соболев) – 1881-1950. Смесената комисия бе свикана по предложение на Руската патриаршия, отправено към Българската патриаршия през месец май 2015 г.

На стр. 4-5

ЛИЧНО

КАК ОСАКАТЯВАМЕ ДУШИТЕ СИ

или „изкуството да прелъстяваме“

Изкуството на прелъстяването (известно още като „забивки“, „свалки“) е доста интересно явление. Много млади, а и не толкова млади хора го практикуват. Крайната цел на прелъстителите „забивачи“ е ясна – да съблазняват. Изводи относно нравствения им багаж можем да направим веднага, но явлението определено си заслужава по-обстоятелствен анализ.

Защо младият човек се увлича от изкуството да прелъстява? Трудно е да се отговори еднозначно, но можем да разгледаме типичен пример как един обикновен младеж се превръща в забивач. Всичко започва от думичката „искам“. Вещност няма нищо лошо човек да иска, това дори е нормално. Желанията обаче биват всякакви. Едно от доказано най-силните желания е влечението към противоположния пол. А днес като че ли всичко работи в посока пробуждане и разпалване на това желание колкото може по-рано: мода, кино, реклама, наука, медицина, Интернет – всички те в една или друга степен влияят върху разпалването и удовлетворяването на сексуалните ни желания. В такава среда е много трудно

да се устои на външните влияния. Ето защо младите хора, особено невярващите, масово се потапят в мътните води на обкръжаващата ги среда. В резултат те почти постоянно мислят само за това.

Ето как става така, че докато у дома Иванчо търси в нета информация, за да си сглоби училищния доклад, неволно и неминуемо попада на порно-банери. Междувременно навън е пълно с момичета с голи коремни, минни поли, впити панталони и високи обувки. Иванчо обаче е фен и на компютърните игри, от „висенето“ пред които шансовете му за реално общуване с противоположния пол значително намаляват. А той цял живот си е мечтал да намери онази, единствената, с която да бъде до края на дните си.

В същото време приятелят му Петър отдавна е с момичета и дори е намерил „единствената“, с която живеят заедно. Наоколо всички правят така, всички са щастливи и се наслаждават на живото общуване с противоположния пол. Горкият Иванчо! Той разбира, че нещо не е както трябва, но иска да е като другите.

На стр. 7

АКТУАЛНО

ДЕЛО СРЕЩУ СОБСТВЕНОСТТА НА БПЦ-БП ВЪРХУ ХРАМ „СВ. АЛЕКСАНДЪР НЕВСКИ“

На 7 декември Върховният административен съд (ВАС) даде ход на дело № 14 132/2014 г. по жалбата на Веселин Любомиров Станков, главен секретар, и Страхил Георгиев Керелов – председател на културно-историческо дружество „Будител“.

По това дело ответна страна е Министерският съвет (МС) на Р България, тъй като жалбоподателите атакуват решение № 681/2014 г. на МС за предоставяне на патриаршеската катедрала „Св. Александър Невски“ на Българската православна църква – Българска Патриаршия.

Заинтересована страна по това дело е БПЦ-Българска Патриаршия, тъй

като с жалбата си дружество „Будител“ иска да из земе полагащото се на БПЦ-БП право на собственост върху храм „Св. Александър Невски“.

В съдебната зала с Българския патриарх влязоха: Техни Високопреосвещенства митрополитите-членове на Св. Синод

Видински Дометиян, на САЩ, Канада и Австралия Йосиф, Велико-търновски Григорий, Ловчански Гавриил, Пловдивски Николай, Западно- и Средноевропейски Антоний, Варненски и Великопреславски Йован, Неврокопски Серафим и Негово Преосвещенство Знеполски епископ Арсений – викарый на Пловдивския митрополит, архим. Герасим – гл. секретар на Св. Синод, архим. Дионисий – началник на синодалния отдел „Богослужбен“, духовенство, юристите Мария Кьосева, Стефка Спиридонова, Радосвет Чолаков, църковнослужители и сътрудници на БПЦ.

На стр. 2

ХРОНИКА

България

Дело срещу собствеността на БПЦ-БП върху храм...

От стр. 1

Против решение № 681/2014 г. на Министерския съвет застанаха вносителите на жалбата заедно със своя процесуален представител, а за ответната страна се явиха юристи на Министерския съвет.

Междувременно камбаните във всички столични храмове биеха тревожно.

Тричленният съдебен състав даде ход на делото.

В изказванията си адвокатите на МС и на БПЦ пледираха неоснователност на жалбата както поради несъществуващ правен интерес на дружество „Будители“, т.е. техни права не са нарушени, така и по същество. Адвокат Мария Кьосева отбеляза, че патриаршеският катедрален ставропогиален храм-паметник „Св. Александър Невски“ е символ на автокефалията на БПЦ-БП и с прехвърлянето правото на собственост на Църквата се осигурява правото на вероизповедание, от една страна, а от друга – не се нарушават правата на останалите български граждани, тъй като храмът е отворен за всеки и с това се изпълнява чл. 54 (1) от Конституцията на Р България. Юристите на МС също посочиха, че не съществува правен интерес за жалбоподателите и в този смисъл жалбата им не следва да бъде уважена. Адвокат Стефка Спиридонова посочи, че в патриаршеската катедрала „Св. Александър Невски“ винаги се е служила, служи се и ще се служи православна Литургия, а в лицето на Българската православна църква храмът наистина е всенародна собственост.

Пледоарията на адвокатката на жалбоподателите прозвуча неубедително, доколкото в нея се каза, че те са загрижени дали „Св. Александър Невски“ ще бъде правилно стопанисван като храм-паметник на героите (загинали за свободата на България по време на Руско-турската освободителна война – бел. авт.) и защо се допуска в музей да се правят богослужения. Не стана ясно за присъстващите кой музей се визира по-точно.

Председателят на съдебния състав се обърна към Негово Светейшество с въпрос дали той желае да добави нещо. Българският патриарх Неофит потвърди, че Св. Синод подкрепя казаното от адвокатите на БПЦ и МС и се надява, че делото ще има добри резултати.

Председателят на съдебния състав постанови, че внася делото в закрито заседание, след което то или ще бъде обявено за решаване, или ще бъде прекратено.

На излизане от ВАС светейшият Български патриарх и членовете на

Св. Синод бяха приветствани от събралите се православни духовници и миряни – с надежда, че Бог поругаван не бива и че патриаршеската катедрала ще остане собственост на светата ни Църква – за слава на Бога и за осветление и спасение на всички нас.

По решение на Св. Синод и с благословието на Негово Светейшество Българския патриарх и Софийски митрополит Неофит пред сградата на Върховния административен съд (ВАС) в София бе отслужен молебен за успешен изход на делото. Молебенът бе възглавен от Негово Преосвещенство Браницки еп. Григорий – викарий на Софийския митрополит. Молитвено участие взеха духовници, църковнослужители и миряни на БПЦ-БП от столицата и страната, които се събраха в отговор на призива на Св. Синод да се включим в молебена за изпросване Божията помощ за запазването на патриаршеската катедрала „Св. Александър Невски“ като собственост на БПЦ-БП.

Десислава ПАНAYOTOVA

Свещеническо ръкоположение в Русе

На 29 ноември Негово Преосвещенство Русенски митрополит Наум отслужи св. Литургия в храм „Св. архангел Михаил“ – Русе.

По време на богослужението владиката ръкоположи в свещенически чин дякон Станимир Вел-

чев, служител при Русенската митрополия. На архиеерея съслужиха прот. Светослав Георгиев – председател на храма, свещ. Светослав Анчев – енорийски свещеник, и дяконите Валери Василев и Недялко Димитров.

В края на литургията

митрополит Наум произнесе проповед и отправи отечески напътствия към свещ. Станимир за бъдещото му пастирско служение, след което бе извършен водосвет за здраве.

Русенска митрополия

Патриаршеска света Литургия за празника на св. апостол Андрей Първозвани

На 30 ноември празникът на светия славен апостол Андрей Първозвани беше отбелязан с тържествена св. Литургия в едноименния столичен храм, възглавена от Негово Светейшество Българския патриарх и Софийски митрополит Неофит.

В съслужение с него бяха софийският викарий – Браницки епископ Григорий, Маркианополският епископ Константин, архимандрит Теофан (Динев), софийският протосингел ставр. иконом Ангел Ангелов, храмовото духовенство, предстоятели и свещенослужители на столични храмове, протодякон Иван Петков, дякон Васил Танев, иподякони. Молитвено участие взе и председателят на храма – ставр. иконом Иван Касабов.

Песнопенията на утрения бяха изпълнени от сборна група певци, дирижирани от г-н Любомир Игнатов, преподавател в Богословския факултет и Софийската духовна семинария, и йеродякон Юстин (Зографски). А св. Литургия беше украсена с песнопенията на представителна част от мъжкия хор на митрополитската катедрала „Св. Неделя“, ръководени от своя зам.- диригент про-

топсалт Георги Миков.

Тържествено слово от името на Негово Светейшество прочете Негово Преосвещенство епископ Григорий.

Празникът в препълнената църква бе увенчан с множество причастици.

В края на богослужбата Негово Светейшество поздрави всички с празника и подчерта задоволството си от изрядната пастирска грижа на ставр. иконом Иван Касабов, който вече 40 години е председател на църковното настоятелство на храм „Св. Андрей Първозвани“.

По молитвите на Първозвания сред апостолите, светия Христов благовестител и мъченик Андрей, Бог да спаси и помилва всички нас!

Мартин МИТОВ

Официална среща с външния министър на България Даниел Митов

Официална среща между Негово Светейшество Българския патриарх Неофит и външния министър на страната Даниел Митов се състоя на 8 декември в Синодната палата. В срещата взеха участие и високопреосвещените митрополити: на САЩ, Канада и Австралия Йосиф, Пловдивски Николай, Варненски и Великопреславски Йоан, Западно- и Средноевропейски Антоний, Неврокопски Серафим, гл. секретар на Св. Синод архим. Герасим, г-н Владимир Миланов – началник на кабинета на министъра, и др.

В хода на разговора бе изтъкнато, че храмовете на БПЦ в чужбина са естествено средоточие на българите в разсеян и на българщината. Задграничните митрополити благодариха на външно министерство, че срещат разбиране и съпричастност от страна на представителите на държавата зад граница.

Архиепископите призоваха държавата и обществените организации, в своите действия извън пределите на страната, които касаят Църквата, да се допитват и координират с БПЦ, за да се избегнат за напред усложнения в международните и междуцърковните отношения.

Министър Митов потвърди готовността на ръководеното от него министерство за взаимодействие

от страна на българската дипломатическа служба с Българската православна църква и задграничните ѝ епархии в грижата за българските общности зад граница.

Двете страни се съгласиха, че нашите сънародници в чужбина очакват подкрепа както от българската държава, така и от страна на Българската православна църква и нейните две задгранични епархии – Западно- и Средноевропейската и епархията ни в САЩ, Канада и Австралия – и това ни задължава да обединим силите и действията си в грижата за българите зад граница.

„Молитвено Ви подкрепяме в делата Ви като външен министър на България с ясното съзнание за сложната и бързопроменяща се международна обстановка и високата отговорност на Вашето служение“ – каза патриарх Неофит на своя гост.

От своя страна министър Митов заяви готовността на външното министерство и задграничните представителства на България да подкрепят духовенството в грижата за българите в чужбина и винаги когато могат да са в помощ на БПЦ. Бяха поставени и някои конкретни въпроси, свързани с живота на български църковни общини извън страната.

Отдел „Връзки с обществеността“

ДОКУМЕНТИ

Кандидатури за ръкоположения на свещенослужители

Светият Синод на БПЦ, след като разгледа постъпилите кандидатски прописки за ръкоположения на енорийски свещеници и свещеномонаси, на основани чл. 134 и във връзка с чл. 132 от Устава на Българската православна църква реши да бъдат публикувани имената на следните кандидати:

Софийска епархия: Костадин Георгиев Тренев, гр. София – за дякон и свещеник.

Пловдивска епархия: Стоян Атанасов Стоянов, гр. Стрелча – за дякон и свещеник.

Варненска и Великопреславска епархия: Марин Тодоров Тодоров, гр. Кърджали – за дякон и свещеник.

Неврокопска епархия: Борислав Неделчев Михов, с. Беласица – за дякон и свещеник.

Русенска епархия: Росен Росицов Георгиев – за дякон и свещеник.

Почетни отличия

Църковно отличие за проф. Георги Близнашки

Проф. Георги Близнашки, служебен министър-председател на България от 6 август 2014 до 7 ноември 2014 г., бе награден с църковния орден „Св. св. Кирил и Методий“ – I степен. Отличението му бе връчено лично от Негово Светейшество Българския патриарх Неофит по решение на Св. Синод на БПЦ-БП в знак на внимание и за църковни заслуги.

В официалната церемония, която се състоя на 8 декември в Синодалната палата, взеха участие митрополитите от Светия Синод на БПЦ, както и началникът на политическия кабинет на проф. Близнашки – Георги Георгиев, и семейството му.

Поводът за награждаването на проф. Близнашки е, че по време на управлението на служебното правителство по негово ръководство Министерският съвет взе решение да предостави патриаршеския храм „Св. Александър Невски“ на Българската православна църква – Българска Патриаршия.

В своето приветствие към проф. Близнашки патриарх Неофит каза: „Уважаеми професор Близнашки, позволете ми от свое име и от името на високоревещените синодални митрополити да Ви изкажем най-сърдечната си благодарност за дръзнението и добрата воля, които проявихте в битността Ви на министър-председател, и като юрист и добър държавник сторихте нужното, за да предадете собствеността на патриаршеската катедрала „Св. Александър Невски“ на Българската православна църква. Тази благолепна сграда е замислена като храм, в който да се възнасят молитви към Всевишния“ – както гласи прокламацията на княз Александър I, и от самото си построяване тя е действащ православен храм, в който

ежедневно нашите духовници се молят за целокупния български народ, българските власти и войнството ни. Воден от това разбиране, Вие сложихте край на многогодишните дебати чия трябва да е собствеността върху патриаршеската катедрала.

Служебното правителство, ръководено от Вас, на своето заседание от 1 октомври 2014 г., взе историческото решение храм „Св. Александър Невски“ да бъде обявен за частна държавна собственост, а на 3 октомври в приемния салон на Патриаршеския дом тържествено подписахме договор за преотстъпване правото на собственост на катедралата „Св. Александър Невски“ на БПЦ – Българска Патриаршия. На 8 октомври 2014 г. в Гранитната зала на Министерския съвет, при особена тържественост, в присъствието на г-н Президентта, членовете на служебното правителство, председателите на БПЦ и на медиите, Вие ни връчихте Акта за собственост на храма – дело, което държавните институции и благоочестивият български народ посрещнаха с дълбока радост, като справедливо и достойно. Принадлежките на Българската православна църква храмът „Св. Александър Невски“ принадлежи на цялата българска народ и вратите му са отворени за всички българи и за всеки човек, пожелал да се поклони в него.

Молим Бога, майка България и занаят да ражда силни духом и крепки във вярата мъже и жени с добра съвест, които в своето служение ще се ръководят от разбирането, че благоочестивото на страната и народа ни, мирът и съгласието в обществото са немислими без Вярата, без утвърждаването на истинските духовно-нравствени ценности, чийто носител е светата Православна църква. А над Вас, професор Близнашки, изпросваме от Милостивия Господ крепки душевни и телесни сили за много и благословени години. Да Ви изпрати Бог Своята изобилна благодатна помощ в по-натъшните Ви трудове за благо на Отечеството!

От наше име и от името на цялата пълнота на Българската православна църква Ви връчваме църковното отличие „Св. св. Кирил и Методий“ – първа степен, в знак на внимание към Вас и за изключителните Ви заслуги към светата Българска православна църква. И с едно сърце и една уста клир и народ изричаме: „Достоен!“ На многая и благая лега!“

В отговор проф. Близнашки каза: „Ваше Светейшество, Ваши Високоревещенства, дами и господа. Благодаря за високото отличие, с което ме удостоихте! Орденът на името на славянските първоучители – светите братя Кирил и Методий – е най-ви-

сокоото отличие за всеки човек на духа, посветил живота си на младите хора, за да се образуват, да работят и да творят като осъзнати и достойни български граждани.

Особено съм щастлив, че получавам ордена „Св. св. Кирил и Методий“ на 8 декември – геня на св. Климент Охридски – ученик на светите Братя, първия епископ, проповядващ на старобългарски език и разпространил християнската вяра по всички краища на нашето Отечество. Св. Климент Охридски е патрон на Университета, в който самият аз преподавам.

Делото, което е повод за тази награда – връщането на катедралния храм „Св. Александър Невски“ на Българската православна църква – за мен беше въпрос на дълг. Синоделният дълг всички онези, които със своята вяра и човещина са ми помагали да се формирам като личност и да израсна като професионалист. Гордея се с това дело. Ние го извършихме заедно преди повече от една година. Убеден съм, че то ще се помни дълго като значим държавнически акт. Защото това беше добро и благородно дело за славата и пребъждането на нашата света Православна църква и за добруването на цялата българска народ.

Още веднъж благодаря за наградата! Приемете моите най-искрени благопожелания за добротта на духа, вяра и надежда, за здраве и успех във всяко добро дело и начинание! На многая, благая, благоословена и мирная лега!“

Последня прием, по време на който проф. Близнашки благодаря на патриарх Неофит и синодалните архиереи за ясно изразената и активна позиция от страна на БПЦ към делото във ВАС относно собствеността над патриаршеската катедрала. „Проява на единството на светата Църква и тържественост на Православието“ – нарече Пловдивският митрополит Николай Вчерашната проява – молебена за изпросване на Божията благодатна помощ в започналата съдебен процес и възтържествуване на правдата.

Пред журналисти проф. Близнашки оканчестви това дело като „поредната провакация към БПЦ“ и като юрист подчерта, че единствено правното решение е делото да се прекрати поради липса на правен интерес за жалбоподателите.

Александра
КАРАМИХАЛЕВА

ДОКУМЕНТИ

ЗАКЛЮЧИТЕЛЕН ДОКУМЕНТ

на съвместната комисия на Руската и Българската православни църкви по въпроса за канонизацията на архиепископ Богучарски Серафим (Соболев)

София, 4 декември 2015 година

На 3-4 декември 2015 година в София се проведе заседание на съвместната комисия на Руската и Българската православни църкви, учредена в съответствие с решенията на Светия синод на Руската православна църква от 22 октомври 2015 г. (журнал № 73) и Светия синод на Българската православна църква от 25 септември 2015 г. (протокол № 22).

В работата на комисията взеха участие –

От страна на Руската православна църква:

- митрополит Волоколамски Иларион, председател на Отдела за външните църковни връзки на Московския Патриархат;
- епископ Троицки Панкратий, председател на Синодалната комисия за канонизация на светци;
- архимандрит Филип (Василцев), настоятел на Подворieto на Руската православна църква в София;
- протоиерей Владимир Воробьев, ректор на Православния Свето-Тихоновски хуманитарен университет (ПСТХУ);
- протоиерей Игор Якимчук, секретар на ОВЦВ за междуправославни отношения;
- А. А. Кострюков, доцент на ПСТХУ;

От страна на Българската православна църква:

- митрополит Варненски и Великопреславски Йоан;
- епископ Знеполски Арсений, викарий на Пловдивския митрополит;
- протоиерей Теодор Стойчев;
- П. Павлов, доцент на БФ на Софийския университет;
- С. Стефанов, доцент на БФ на Шуменския университет;
- М. Стоядинов, доцент на Великотърновския университет.

По време на заседанието:

- Бяха изслушани докладите на митрополит Варненски и Великопреславски Йоан и епископ Знеполски Арсений за всенародното почитание на архиепископ Богучарски Серафим (Соболев, 1881-1950) в България;

- Бяха изслушани докладите на митрополит Волоколамски Иларион и епископ Троицки Панкратий за руския период от живота на архиепископ Богучарски Серафим (Соболев), за историята на проучването на възможността за неговата канонизация в Руската православна църква и за резултатите от това изследване;

- Членовете на комисията изразиха становище по спорните въпроси, свързани с живота и дейността на архиепископ Богучарски Серафим (Соболев);

- В резултат на проведеното обсъждане членовете на комисията единодушно констатираха, че не съществуват пречки за прослава на архиепископ Богучарски Серафим (Соболев) в лика на светците.

Съпрегсдатели на Комисията:

† **Волоколамски митрополит ИЛАРИОН**

† **Варненски и Великопреславски митрополит ИОАН**

Престижно отличие за Българския патриарх

Българският патриарх Неофит ще бъде отличен за изключителните си заслуги по укрепването на единството на православните народи, както и за утвърждаване и популяризиране на християнските ценности в обществото.

На своето заседание на 25 ноември Президиумът, Попечителският съвет и Комисията на Международния обществен фонд „Единство на православните народи“ (МОФЕПН) единодушно са взели решение премията на Фонда за 2015 година да бъде присъдена на Негово Светейшество Българския патриарх и Софийски митрополит Неофит.

Другите лауреати на годишната премия на Международния фонд за единство на православните народи са президентът на Република Сърбия Томислав Николит и председателят на Държавна-

та дума на Руската федерация С. Е. Наршикин.

Церемонията по награждаването ще се състои на 9 март 2016 г. в храма „Христос Спасител“ в Москва.

Премията на МОФЕПН се присъжда на държавни, религиозни, политически, културни и обществени дейци за изключителен принос в делото по укрепване на духовното и културно единство на православните народи, икономическите и политическите връзки между тях и утвърждаване в живота на обществото на високите норми на християнския морал.

Премията на Фонда за 2004 г. бе връчена на приснопаметния Български патриарх Максим. Със същото отличие за 2002 г. бе отличен и президентът Георги Първанов.

Отдел „Връзки с обществеността“

ИСТОРИЧЕСКО СЪБИТИЕ

Две Църкви обединиха усилия по канонизацията на архиепископ Серафим (Соболев)

От стр. 1

Съставът ѝ бе определен съответно с решение на Светия Синод на БПЦ от 25 септември 2015 г. и на Св. Синод на РПЦ от 22 октомври 2015 г.

В състава на комисията влизат от българска страна: Знеполският епископ Арсений – викарий на Пловдивския митрополит, протоиерей Теодор Стойчев от храм „Св. Атанасий“, зр. Варна, доц. д-р Павел Павлов от Богословския факултет на СУ „Св. Климент Охридски“, доц. д-р Мариян Споядинов от Православния богословски факултет на ВТУ „Св. св. Кирил и Методий“, доц. г-р Стефан Стефанов от Катедра „Теогиология“ на Шуменския университет. От руска страна: Троицки епископ Панкратий – председател на синодалната комисия за канонизация на свети; архимандрит Филип (Василев) – председател на Руското погребие в София, прот. Владимир Воробьев – ректор на Православния хуманитарен университет „Св. Тихон“ и секретар на синодалната комисия по канонизация на свети; игумен Дамаскин (Орловски) – член на комисията (по здравословни причини той не участва в заседанията в София); прот. Игор Якимчук – член на комисията по междуправославните отношения в Отдела за външно-църковни връзки; доц. Андрей Костроиков от Научно-исследователския отдел по най-нова история на РПЦ и Православния Свето-Тихоновски хуманитарен университет. Спредседатели на съвместната комисия са Волоколамският митрополит Иларион – председател на Отдела за външно-църковни връзки на РПЦ, и Варненският и Великотрпевабски митрополит Иоан.

Богучарски архиепископ Серафим (Соболев) е един от най-видните духовници на нашето време. Архидерей на Руската православна църква, почетен архидерейски служение почти изцяло преминава в България. Той идва от Русия в България, обкръжва духовно като грижовен архипастир както руските емигранти, така и множество българи, в това число и духовници. Автор на безценни богословски трудове и проповеди, както и на акатиста на свети Йоан Рилски Чудотворец, когото нарича „слава и красота на българската църква“. На 26 февруари 1950 г. – празника Тържество на Православие – владиката забира в земята си път. Погребан е в криптата под олтара на руския храм-погребие „Св. Николай Чудотворец“ в София.

Още приживе по неговите моштите се случват много чудеса, а след кончината му несъмнено много от хора идват при гроба му, молят се, пишат му писма и свидетелстват, че той помаза във всякакви случаи – особено при тежки жетейски ситуации и болести. Спотичи страдащи намират утешение и изцеление след искрена молитва на неговия гроб. За върещите в България светостата на архиепископ Серафим е безспорна.

Заседание на Съвместната комисия, 4 декември, Синодалната палата на БПЦ

Представителите на РПЦ в Комисията

Българските участници в заседанията на Комисията

Встреча с Негово Светейшество патриарх Неофит

През 2014 г. Погреборието на Московския и на цяла Русия патриарх в София отпрати призив към българския народ да се изпратят свидетелства за благодатната помощ на архиепископ Серафим (Соболев). Руската православна църква започна процедура по канонизацията на владика Серафим. Събраните свидетелства за чудотворството, живота и трудовете на архиепископ Серафим бяха подробно изследвани и обсъдени първо в Комисията по канонизация при Руската православна църква, а впоследствие и от Светия Синод на РПЦ. След като бе установено, че са налице нужните основания за канонизацията, за първи път в историята на РПЦ бе отправено предложение за свикване на съвместна комисия, която да съзаства владиката по въпроса за обединение сестри поместни православни църкви – Руската и Българската.

Първото заседание на комисията се състоя на 3 декември в храма-погребие „Св. Николай Мирликийски“, където се намира гробът на обичайна и почитан в България, и в Русия владика Серафим, а заключителното заседание се провежда на 4 декември в Синодалната палата на Българската православна църква.

Негово Светейшество Българският патриарх и Софийски митрополит Неофит лично пръв членовелте на съвместната комисия и благослови тяхната високоотговорна работа, чиито резултати с триплет онаквя църковно изпънение на двете сестри поместни православни църкви – Руската и Българската. Светейшият патриарх изтъкна факта, че за първи път в историята двете православни Църкви съвместно обмислят, обсъждат и подготвят канонизацията на Божий узоник. Преспотията на БПЦ изрази надежда, че процесът по канонизацията на архиепископ Серафим ще бъде говеден в скоро време го успешен край и „ще се възрадват и утешат духовно всички, които дълбоко почитат владика Серафим и в молитва прибавят към неговата помощ“, където се прославяне то му „още повече ще усили и укрепят почитата към този духовен старец на нашето време и връзките между нашите двете църкви и народите ни“.

По време на заседанията са били изслушани доклади за жизнения път на архиепископ Серафим, неговото църковно служение, богословските му трудове, както и за почитанието към Божия узоник в България и Русия и многобройните чудеса, станали по неговото молтвено застъпничество пред Бога – приживе и след блажената му кончина.

След като е припомнено, че още под председателството на патриарх Максим Св. Синод на РПЦ и Св. Синод на БПЦ за резултатите от заседанията ѝ, съгласно рега за канонизация на свети в РПЦ, окончателното решение за причисляването на архиепископ Серафим към лика на светиите може да вземе Архидерейският събор на РПЦ, който ще заседава през януари 2016 г. На него предбуй

докладвано за причисляването на възможността и основанията за неговата канонизация, проведено от Руската православна църква и за резултатите от това изследване.

Върхът за канонизацията на владика Серафим е повдигнат още през 2007 г., но тогава комисията по канонизацията при Св. Синод на РПЦ е решила, че събраните материали не са достатъчно изчерпателни. През настоящата 2015 г. Руското погребие в София отново е внесло материали в комисията и всички пропуски, които тя е установила през 2007 г. този път са били попълнени: съставено е систематическо жизнеописание на архиепископ Серафим, установено е, че владиката не е бил свързан с МГБ СССР (Министерство государственной безопасности СССР), изследвана са богословски трудове на архидерей и е констатирано, че той никога не е отстъпвал от истините на св. Православие и мъжествено е отстоявал чистотата на вярата пред всякакви отклонения. Комисията по канонизацията е разгледала и събранияте свидетелства за чудеса, като особено внимание са отделили на тези, които са били потвърдени в официални документи. С почти пълно единодушие Комисията по канонизацията при РПЦ е констатирала, че няма пречки за канонизацията на архиепископ Серафим (Соболев).

В своето изказване през Съвместната комисия митрополит Иоан изтъкнал, че прославянето на владика Серафим е събитие, което целият български народ онаквя, а на своето заседание през настоящата зимна сесия митрополитите от Светия Синод на БПЦ са изразили надежда, че канонизацията му ще стане в най-скоро време.

В хода на заседанията на Съвместната комисия са обсъдени и таквята въпроси, като отъношението на владика Серафим с владите в България и старостилния разкол в БПЦ. Пронуданията са установили, че няма документи и сведения за сътрудничество на архиепископ Серафим на българските служби за национална сигурност, а приживе на владика Серафим разкол в БПЦ не е имало.

По време на обсъжданията членовелте на Съвместната комисия са стигнали до заключението, че:

- ◆ Паметта на владика Серафим трябва да се чества в деня на неговата блажена кончина;
- ◆ След прославянето моштите следва да останат в Руската църква „Св. Николай“, където се покоят и сега;
- ◆ Като основа за иконопочитанието му изображение може да послужи иконописното от монахиня Магдалина в криптата на храма;
- ◆ Трябва да бъде съставено богослужебно последование;
- ◆ Членовелте на комисията са се обединили върху следния титлу на светиите – „свети Серафим, архиепископ Богучарски, Софийски чудотворец“.

Комисията е заключила, че след като двете страни докладват съответно през Св. Синод на РПЦ и Св. Синод на БПЦ за резултатите от заседанията ѝ, съгласно рега за канонизация на свети в РПЦ, окончателното решение за причисляването на архиепископ Серафим към лика на светиите може да вземе Архидерейският събор на РПЦ, който ще заседава през януари 2016 г. На него предбуй

сещцифаката на въпроса, е възможно да присъстват и представителите на Българската православна църква. БПЦ ще се присъедини към решението на Архидерейският събор на РПЦ едва след разглеждане на въпроса за причисляване на владика Серафим към лика на светиите с решение на Св. Синод на БПЦ в пълен състав, тъй като това е органът, който взима решението за канонизацията в Българската православна църква.

Едва след положително решение от страна на двете поместни църкви би могло да се пристъпи към съвместно – между Руската и Българската сестри православни църкви – тържествено прославяне на архиепископ Серафим, което да стане в зрада на неговото упокоение – София.

В края на заседанията съпредседателите на Съвместната комисия Волоколамски митрополит Иларион и Варненски и Великотрпевабски митрополит Иоан подписаха заключителен документ за работата на комисията, който ще бъде представен за разглеждане от синодите на Руската и на Българската православни църкви (четете на стр. 3).

За представителите на медиите двамата архидерей градоха пресконференция в Синодалната палата на БПЦ. Те обидяха, че членовелте на Съвместната комисия са стигнали до единодушното заключение: „Не съществуват пречки за прослава на Богучарски архиепископ Серафим (Соболев) в лика на светиите“ и отговори на въпросите на българските и руските журналисти.

Програмата на заседанията на Съвместната българо-руска комисия включаваше и Всеночно бгнение в руския храм-погребие „Св. Николай Мирликийски“ на 3 декември, оглавено от преосвещени Българският еп. Покрип – викарий на Видинския митрополит, съборна св. Алтургия на 4 декември, в която съслужиха духовниците от състава на Съвместната комисия и храмовото свещенство, как

то и панихида на гроба на блаженопочиналия архиепископ Серафим (Соболев) в криптата на храма.

Съвместната работа по канонизацията на свети на двете Поместни православни църкви е прецедент в църковната история. И както Негово Преосвещенство Троицки епископ Панкратий изтъкна след съборната св. Алтургия в Руския храм: „Това, което се случва сега по Божий промисъл, е историческо събитие, защото двете Църкви – БПЦ и РПЦ – се събират, за да канонизират един светец и един светец в лицето на архиепископ Серафим (Соболев) събира двете Църкви!“

Достен забършек на събитието бе първото представяне на българска сцена на „Рождествена оратория“ на митрополит Иларион (Алфред) в изпълнение на хора и оркестра на Софийския театър за опера и балет под ръководството на дирижент Велзар Генчев.

Авторът митрополит Иларион посвети този концерт на три доизинни, които отбелязват през настоящата година: 70 години от рождението, 40 години от монашеското постръжение и 30 години от епископската хиротония на светейшият Български патриарх Неофит.

В изпълнената зала на Операта почетни гости бяха Негово Светейшество патриарх Неофит, Волоколамският митрополит Иларион, Варненският и Великотрпевабски митрополит Иоан, архидерей и свещенослужители на БПЦ и РПЦ, както и Н.В. Симеон Саккобурузюеоски съспръзгата си.

В своето слово преди концерта митрополит Иларион сърдечно поздравил Предстоятеля на Българската православна църква с годишнините от името на светейшия Московски и на цяла Русия патриарх Кирил и му пожелал Божията помощ във високоотговорното патриаршеско служение.

Александра КАРАМИХАЛЕВА

Празничният концерт

ДОСТОЙНИ АРХИЕРЕИ

Адрианополюски епископ ЕВЛОГИЙ, игумен на Рилския манастир

Архиепископ Серафим и свети Йоан Рилски

Известно ни е, че владика Серафим още с пристигането си в България отправя стъпките си към Руската св. обител, за да се поклонни на нейния основател и наш небесен покровител и закрилник преп. Иоан Рилски Чудотворец, а впоследствие множество пъти е идвал в поклоннищи-мирания, за да се поклонят пред раяката св. светиите моштите на преп. Иоан Рилски. Самият владика Серафим е черпел духовни сили и върхновелте от епископската хиротония на светейшият Български патриарх Неофит.

В изпълнената зала на Операта почетни гости бяха Негово Светейшество патриарх Неофит, Волоколамският митрополит Иларион, Варненският и Великотрпевабски митрополит Иоан, архидерей и свещенослужители на БПЦ и РПЦ, както и Н.В. Симеон Саккобурузюеоски съспръзгата си.

В своето слово преди концерта митрополит Иларион сърдечно поздравил Предстоятеля на Българската православна църква с годишнините от името на светейшия Московски и на цяла Русия патриарх Кирил и му пожелал Божията помощ във високоотговорното патриаршеско служение.

Известно е също, че чрез зореще молитва към св. Йоан Рилски владика Серафим получаваше откровения за събитая на своя покоен брат, и то точно в четиридесетия ден от неговата кончина, с което се успокоява, че той наистина е приет от Бога и неговата душа е при Него. Наистина владика Серафим остава един добър пример за всички нас и за тази, която ще идват след нас, пример на вяра и упование в Бога и Неговите св. узоничии, най-ономелит сред които в Българските земи е преп. Иоан Рилски Чудотворец.

Чувал съм свидетелства от много хора, на които е помагал, особено спугенци, които са се молили за помощ преди изпити, но държа веднага да погчертая, че това са хора, които са се отпълизили, а отпътват да си напишат желанието или молятата, а чакаят наготово да получат нещо от Бога по моливите на владика Серафим. Той е просто упование за мезу, които са се отпълизили отъношно добре, но в момента на изпита съвсем нормално е всеки да се възнува и притеснява. Точно в този момент и в мезу часове е важно човек да има духовна подкрепа, за да може спокойно да покаже това, за което се е подготвил и което е научил. Когато няма правим какъвто е по силите ни, Бог дотъпява нашата немощ.

Зная също, така съм чувал, че архиепископ Серафим е боневдвал от туберкулоза и се е молил зорешо, явяват му се св. Йоан Рилски, св. Йоан Богослов и св. Иоан Кронцдагски и след това явление той

оздравява. Това съм чул, но не мога да кажа с точност. Дали е употребявал лекарствата, не мога да кажа, но така е знае, че трита Йоановци, както ги наричаме, са му се явили и са му помагали. Пак впоследствие на неговите синни и горещи, сърдечни моштите.

Разбира се, има много случаи, които са описани и събрани в Руската църква-погребие, но за Руската св. обител това мога да кажа.

Що се отнася до канонизацията: всяка една канонизация трябва да е много добре подготвена, да няма никаква частца да наликне на съмнение. Разбира се, спотичи, хляди са Божителте узоничии, но не всички са канонизирани и козато се пристъпи към една канонизация, трябва да бъдат изследвани всички налични сведения, информацията – за живота му, за вярата му, за чудестата, козато има таквята, за да бъде канонизацията наистина благословена от Бога. Църквата извършва канонизацията, но Бог прославя и в нужното време прави светостта на даген Своя узоник чи да бъде явена на хората.

Понякога има съмнения относно светостта на даген светиия, примерно – по време на живота си е извършил убийство или по неговата заповед е пострадал някой, или друг е явил в извършване, и ние по човеки се съмняваме в неговата светост. Но не бива да забравяме, че след зрешките има прошка и покояние и не е малък броят на светиите, които първоначално са бодили зрешен живот, както преп. Мария Египетска например, св. Мойсей Мурин и други, а след това виджаме, че чрез немощен пост, молитва и покояние, по Божия милост и чрез Божията очистицава благодарна сила спугат от такава святост! Така че невъзможното за човеците е възможно за Бога.

От много места съм чувал и много са свидетелствата за помощта, която владика Серафим оказва на християните, които с вяра се обръщат към него за помощ. А чудестата са вяро свидетелство за зръншоветство, което даген узоник има пред Бога. Що се отнася до неменетието, доколкото знам, зръншо е в отъваря, но неменетието, макар да е белез за светост, не е задължително условие за канонизацията. Божият промисъл за всеки един Божий узоник е различен.

Споделяна преу студио „Зосима“ за филма „Архиепископ Серафим – Софийският Чудотворец“

Стенопис при гроба на архиеп. Серафим, на който са изобразени владиката (долу в ляво) и св. Йоан Рилски (горе в десно)

ЛИЧНО

За атеизма и вандализма

Роден съм на 5 януари 1936 г. в село Раданово, община Полски Тръмбеш. След като завърших IX клас през 1952 г. в Полски Тръмбеш, постъпих да уча в медицинското училище за фелдшери във В. Търново. То беше изградено на принципа на техникумите по онова време. За курсисти се приемаха завършилите девети клас, но мнозина бяха с гимназиално образование. Атмосферата, в която попаднах, беше твърде необичайна за мен.

Живеехме в обществени с по десетина души в една стая и се обръщаме един към друг с „колега“. Ние, завършилите IX клас, бяхме в най-ниско йерархическо положение и ни командваха по-големите, завършилите гимназия.

Директорката на училището се казваше Ненова, а преподавател по общообразователните предмети бяха изтъкнати гимназиални учители. И досега си спомням с голямо уважение за Николай Даскалов, който ни преподаваше история и психология. По специалните предмети ни преподаваха лекари от градската болница и от ХЕИ.

Организацията на учебния процес и редът в общежитието се контролираха от инструкторки – няколко млади медицински сестри и акушерки. Спомням си за един нашумял тогава любовен роман между една от инструкторките и един по-голям „колега“ курсист.

В един слънчев неделен ден, в началото на месец ноември 1952 г., след като бяхме се поопознали, ни съобщиха, че ще ходим „на лов“ за скелети в близкия Преображенски манастир. Черепите и костите ни бяха необходими за нагледни пособия в часовете по анатомия. Известно беше, че в малките по площ манастирски гробища периодично се освобождават гробовете, като костните останки се изваждат, измиват се, а черепът се надписва с графит и се поставят в костницата, която се намира в помещението под олтарата на манастирския храм.

Преди да потеглим за манастира, се проведе инструктаж, по „сценарий“ как ще се действа на самото място, и всеки получи конкретна задача. Групата ни щеше да се пре-

стави като сформирани от религиозни млади хора, които посещават манастирите с цел поклонение пред християнските светини. Вече сме посетили и сме се запознали с Троянския манастир и сега целта на нашето поклонение е Преображенската света обител.

Ръководител на групата и „режисьор“ по изпълнението на сценария ни беше инструкторката Тасева – млада, хубава и сладкодумна жена (жената с бялата блузка на третия ред, в десния долен край на снимката), родом от Троян. Тя познаваше Троянския манастир и щеше да разказва какво сме видели там при нашето „посещение“. Групата ни наброяваше около 50 курсисти, повечето млади, но имаше и няколко „колеги“ от горните курсове, като например Марин Джабраилов (първият на втория ред, в левия край на снимката), който беше от Троянския край.

Поехме към Преображенския манастир по преки пътеки, по Беляковското плато. Влязохме в двора на светата обител и тихо зачакахме. Инструк-

торката Тасева, придружена от „колегата“ Джабраилов и още няколко от по-големите курсисти отидоха да представят групата ни на изумена. Той разгледаме всичко по-забележително, в това число и костницата, като сам ни стана „зиг“.

Когато влязохме в самата костница, голямата група курсисти заобиколи плътно изумена и започнаха да му задават многобройни въпроси. Определените да „крадат“ от костните останки, останаха в края и наизвадиха чанти и торби, и започнаха шумно да ги пълнят. По едно време изуменият, заобиколен плътно от „любопитни“ курсисти, взе да се оглежда и запита: „Какво става там, какъв е този шум?“ Колегата Тасева го успокои, че няма нищо сериозно, просто групата е голяма и не всички могат да влязат в костницата. Веднага материалът на костен материал се прекрати, защото имаше опасност да ни разкрият.

След посещенияето на манастира и успешната акция си направихме групова снимка на платото над

манастира. Костният материал – десетина човешки черепи и бедрени кости бяха наизвадени и се снихме гордо с тях, сякаш бяхме извършили някакъв голям и достоен подвиг. Спомням си и досега, че върху един от черепите стоеше следният надпис: „Хаджи Стамо от Лясковец“. Той е бил известна възрожденска личност от близкия град Лясковец, починал и погребан в Преображенския манастир. Не съм разглеждал останалите черепи, но вероятно и по тях е имало обозначение на кого принадлежат.

Спомням си картинно тази „акция“ от далечната 1952 г., в която бяхме „герои“, а честно казано, си беше инстинктивен вандализъм. И сега, когато съм на преклонна възраст, искрено се срамувам от това, което извършихме. Но то ни беше поставено като задача от ръководството на медицинското училище и бе в унисон с атеистичната политика на тогавашния социалистически строй. Известно е, че по това време, а и дъго след това, християнската религия беше унижавана и преследвана. Опас-

но беше млад човек, особено курсист или млад специалист, да ходи в църкви, да пали свещи и да се моли. Това можеше да му коства обучението, работното място и цялата му кариера!

Когато през 1966 г. се роди дъщеря ми, работех като млад специалист – завеждащ зърнатата служба в Аксаково, Варненско. Кръстихме я нелегално, като в църквата я отнесе едната ѝ баба, а другата ѝ стана кръстница. С бабите комунистите не можеше да се преговаря, защото нямаше откъде да ги убоят и с какво да ги заплашат.

Минаята есен бях в родното си село Раданово. Срегнах се и разговарях с Дамянка Сомова – учителка-пенсионерка. Тя ми сподели един случай от времето на развитието социалистическо общество, когато поискала разрешение от директорката да забеле учениците си на открит урок в църквата, за да видят интересни възрожденски стенописи и икони. Директорката, върла комунистка, ѝ казала заплашително: „Ако искаш от утре да не си на работата, забегни ги!“

Сега времената коренно се промениха. Вратите на църкви и манастири широко са отворени за всички. Няма заплахи и наказания, че си вярващ, че искаш да се помолши. Обаче самото ни общество стана доста атеистично и мнозинството страни от храмовете и православната ни вяра...

Д-р Михаил МИЛЕВ,
съдебен лекар

И рече старецът...

Душеполезни поучения на архиепископ Серафим (Соболев)

❖ В гоненето на съвършенство бъди като хрътка, която въпреки препятствията и нараняванията, до дупка гони заска.

❖ Обидите, които отправяш към другите, които и да са те, въртят се, въртят се и пак върху твоята глава падат. Кажй, когато те засягат, но кротко, учтиво и с достойнство, без непристойни обиди и кръсци, които само издават слабостта ти. За да имаш нещо общо с Родения в яслите, трябва да търпиш спокойно униженията.

❖ Денят зависи от вечерта, т.е. от предварително извършената за следващия ден молитва, откъдето следва ранно лягане, спокоен сън и навременно ранно ставане на следващия ден.

❖ Блудният бяс се обуздава, като се избягват поводите за него, т.е. като се въздържа от пресициане, многословие и особено от съдене (злудство).

❖ Не проклинай, не осъждай дори дявола, защото ще попаднеш под ударите на собствените си проклетия и осъждания, защото и в тебе самия има много от дяволските черти.

❖ Изправен ли си пред много фронтове, захвани се с единия от тях и така ще видиш как да се справиш и с другите.

❖ Внимавай в отношенията си към кръстените, не лукавствай, защото техният ангел-хранител, когото са получили при кръщенето, научава от твоя ангел-хранител за недобрите ти настроения към тях и ги предупреждава.

❖ Колкото и да са любезни колегите ти и тия, с които имаш работа, не се поддавай и не напусай позицията на сериозност и почителна студена обноска. Помни, че най-малкото ти разпускане, интимничене, фамилиарничене и свободно държане ще те направят за гавра, ще те лишат от всякакъв авторитет, достойнство и тежест.

❖ Ако вечерта ти е тежко, мълчи и търпи, като знаеш, че вечерта Христос Го разпънаха, а на сутринта възкръсна.

❖ Когато се наложи да се защитава, не пиши цели доклади. Отбранявай се само по конкретния случай и не зачеквай други въпроси. Дръж се човешки с

всички. Не обръщай внимание на хорските приказки и клюки. Не напусай мястото си или работата си и се опитай там да си пробиваш пътя.

❖ Бог и ти – друг няма. Каквото сам си направил, това ще бъде. Стане ли нещо, не обвинявай другите и не ги съди, но само себе си дръж отговорен и ще си в покой и на земята, и на небето.

❖ Ако високостоящите ти откажат благоволение-то си по това, което просиш, никакви прения и разисквания, но замълчи, все едно не се отнася до тебе и почитателно се оттегли. Инак губиш сражението.

❖ Бъди спретнат, чист, почитателен, но не сладникав. Бъди усмихнат, но с мярка. Бъди умерено любезен, но със студен поглед. Знаеш ли да брочиш до 10, спри още на 3. Не бъди като дете, което се опарва, а после крещи: „Оле!“ Бъди трезвен и наясно със заплатата на греха, която е смърт.

❖ Първото условие за всеки възход е смиренето, т.е. да почувстваш безсилието си и цялото си упование да възложиш на Бога.

От стр. 1

И с всяка година това желание става по-силно. Чувства се унизително и от факта, че на своите 20 години е още девственник.

Къде да ходи? Какво да прави? Изводът е само един – на всяка цена да си намери момиче, с което да изучи забранения плод и тогава всичко ще бъде „както трябва“. Но как да стане това? Иванчо е нерешителен, страхува се да доближи непознат момиче и да завърже запознанство.

Затова започва да търси в Интернет варианти за решаване на проблема, информация как да се научи на естествено и непринудено общуване. И попада на портал, в който всичко е посветено на този проблем и стотици като него се учат на запознанства и общуване, с форум, в който изявени „майстори“ в прелъстяването споделят опит.

Започва активно четене и образование. След известно време – и

първите опити за запознанство

Те не са особено успешни, но с всеки следващ опит страхът от запознанство все повече намалява. А за да се срещнеш с момиче, трябва да преодолееш този страх. И когато младежът успява да го направи, самоувереността му расте. Иванчо започва да уважава себе си – като че ли постепенно се превръща в успешен, самоуверен мъж, който успява да постига целите си и може да взема онова, което иска, без да се нуждае от разрешението на околните.

И ето, Иванчо успява за първи път да изучи „забранения плод“ и да замъкне момиче в леглото си. Той като че ли дори я обича, макар и да не престава да се заглежда по други. В началото радостта е голяма, той е доволен от себе си, приятелите в Интернет го поздравяват... Но нещо има. След секса не става никакво особено чудо. Разбира се, било е чудесно, но далеч не според очакванията му. Постепенно започва да му става скучно.

А наоколо пърхат прекрасни нимфи, коя от коя по-хубава. И той се заиграва с тях, всяка следваща е прекрасна с нещо ново. Чувства се като лъв, когато успява да накара жените да го искат и успешно привлича вниманието им. И ето, нова красавица грабва вниманието му, с която забивката като че ли ще се получи. А старата? Ами тя вече не е интересна, очевидно не е онази, „единствената“, която търси. Струва си да се пробва с друга.

И нашият герой започва да пробва с втора, трета, а умението му да прелъстява става все по-добро. Дълбоко в него нещо се опитва да му каже, че така не бива. Но той безжалостно го убива, размазва, стъпква, втъпявайки си друго. Успява да се оправдае – та изкуството да прелъстяваш е просто спорт. Дарява на жените любов, учи се да постига целите си, търсейки по този начин онази, „единствената“.

Всички успешни мъже правят така

те просто имат излишки на тестостерон и така привличат жените, а и нали някакви там учени доказана, че моногамията е несвойствена за мъжете.

Може да спне когато поиска, такава като него са мно-о-о-го, а да пазиш девствеността си до сватбата – това е практически невъзможно и, всъщност, това са глупости на религиозни фанатици. Днес времената са такива, че сексът отдавна не е нещо съкровено, той принася единствено полза и удоволствие на двамата и е безсмислено да му се пришиват средно-

вековни забрани. Мъжът не може да живее дълго без секс, без това да увреди психическото му здраве...

Завоювайки и прелъстявайки, мъжът се учи да бъде смел и решителен, а когато разказва за своите похождения, започват да го уважават, сравняват се с него, става успешен. А девойките? Те всички са еднакви! Е, да – всяка си има там своите особености, но по същество всички са еднакви – скука! Всъщност, свалките са просто спорт: да завоюваш предната недостъпна жена е удоволствие, развлечение и хазарт. А къде е онази, единствената? Някъде може и да я има, но поне засега нашият герой не я е открил. Няма и да я намери. Защото вече е мъртъв. Оправдал е похотливото си поведение с лъжа, макар и засега да не го осъзнава. Той не знае, че е нужно много повече мъжество, за да останеш верен на една, викайки наоколо стотици други. Той не знае, че е нужна особена сила на волята, за да устоиш на интимната близост до сватбата, сила – много по-голяма от преодоляването на страха от първия секс. Той не знае, че

истински мъж е този, който е решил да създаде семейство

и не позволява то да се разруши, а не онзи, който се е уредил на престижна работа и си позволява скъпи любовници.

Не знае, че истинската любов не е в секса, а в изживените съвместно години и преодолените заедно трудности. Не знае, че онази, единствената, не е умната, поразително красива, весела и общителна мацка от клуба, а тази, която ще търпи неговите недостатъци и ще му помага в трудностите в течение на дълги години. Той очевидно не знае всичко това. И едва ли някога ще го уснее, освен ако, разбира се, не стане чудо.

И какво се получава? В края на пътя си забивачът просто губи способността да създаде нормално семейство. Жените като постоянен партньор за цял живот не са му интересни. Той е неспособен да постигне дълбочината на характера и вътрешния мир на постоянния партньор. Изкуството да прелъстява не му е дало нищо. За него жените са просто средство за физическа наслада, толкова е свикнал да гледа на тях повърхностно, че не е в състояние да ги види в дълбочина. И за какво му е на такъв човек бракът? Та нали удовлетворение на телесните си нужди

той може да постигне и без брак.

Забивачът е неспособен да жертва своите желания, да разбира другия човек, да изследва вътрешния му свят и да се наслаждава на доброто, което открие там, да приеме недостатъците му. Той не е готов да се откаже от закачливите погледи на стотици жени и от заиграването с тях. А, най-вероятно, въобще и не разбира за какво е нужно всичко това. Какво тогава е за него бракът? Той няма да види в него никакви плюсове. Всичко „интересно“, което може да му предложи една жена, той си мисли, че вече е получил. Какво тогава да очаква от брака? За него това е просто ограничение на свободата му. Свобода, която всъщност е робство на собствените му желания.

Ще бъде ли щастлив такъв човек? Най-вероятно – не. Той ще бъде вечно неудовлетворен, в постоянно търсене на нови завоевания, скука ще загризе душата му и животът му ще загуби цветовете си. Такъв живот не пожелавам на никого.

Всичко казано по-горе се отнася основно за мъжете, но от играта на забивки неминуемо страдат и жените. Хиляди плачат, измъчени от факта, че са захвърлени след като са приели да имат интимни отношения с младежа. За него тя е била просто поредният преходен етап, опит в търсене на единствената, източник на взаимно удоволствие. А за нея? Момичетата са по-чувствителни. Това за тях е особен трепет. И какво става, когато крехкото им сърце бъде разбито? То загубява и с времето притежателката на това сърце става същата като обиграните мъже-свалки. За нея „всички мъже са еднакви“. Макар че при жените нещата не са толкова еднозначни. Женското сърце по природа е жертвоготовно и за разлика от мъжкото не загубява толкова бързо, затова винаги има шанса да се създаде здраво семейство. Въпреки това, травмата от разбитото сърце може да остане за цял живот.

Струва си да споменем и случаите на забивки, които не се увенчават със секс, и каквито в колекцията на свалките има много. Дори подобни повърхностни запознанства оставят след себе си много разочарования. Разсъдете сами: запознал/а сте се с човек, който много ви харесва, разменили сте си телефоните, дори няколко пъти сте се срещали и в един прекрасен момент този човек просто изчезва. Добре ли ще се чувствате? По-скоро не. Запознавайки се, сте имали все някакви

надежди, някои чувстват дълбока симпатия, дори влюбване. Разбира се, подобни неща се случват, човек просто решава да прекрати връзката, защото преценява за невъзможно нейното по-нататъшно развитие. Така е най-добре – отношенията да се прекратят веднага, вместо да се лъже и да се дават празни обяснения в несъществуваща любов. Не бива подобни отношения да се превръщат в норма. Така изкуството на прелъстяването и в този случай не носи нищо положително.

За съжаление днес всяка реклама, филм и продукт ни учат как да живеем за себе си. А това е такава мини-ковачница за свалчици, забивачи и прочие прелъстителни. Навсякъде се рекламира секс без обвързване, разврат. Рафтовете на аптеките са претрупани с контрацептиви, количеството на секс-шоповете и стриптиз-клубовете расте. Какво се получава накрая? На първо място демографска криза.

Хората престанаха да създават семейства и да раждат деца. Те търсят удоволствия, без обвързване. И нека си говорят някои, че видите ли демографската криза се дължи само на ниските заплати, с които е невъзможно да се отглеждат деца. Основната причина за демографската криза е формираното консуматорско отношение към всичко.

Друга причина е

общото падение на нравствеността

сред населението, което, на свой ред, увеличава престъпността. За никого не е тайна, че нощните клубове са развъдници на разврат, наркотици и алкохол, с които привличат и покваряват дори и най-младите си посетители. Точно на такива места алфа-самтите си търсят алфа-самка за еднократен алфа-секс. Тук, разбира се, истинският свалчици ще ми опонира, че за него не е проблем да „забива“ където и да е. Истината обаче е, че нощните заведения са били, са и ще продължават да бъдат основното място за забивки. Защото едно е да мислиш на трезва глава, а съвсем друго – когато си обърнал 2-3 коктейла.

От всичко разказано до тук се налагат следните изводи: изкуството на прелъстяването носи само вреда както за мъжа, така и за жената. То осакатява душата и ограбва правото на щастие. Затова, ако някой се е запалил по този „спорт“, най-добре незабавно да се откаже от него и да се замисли, като

кардинално префразлега живота и принципите си

Не си струва усилието да залагате капани за лов на момичета, да се свалите с всяка втора на пътя. Достатъчно е дори ако само веднъж я видите в далечния ъгъл, да съберете всичките си сили, да я доближите и заговорите, та било с невързани и неразбираеми от притеснението думи. И ако тя ви хареса, бъдете сигурни, че ще е готова да ви прости даже и несвързаната реч.

Помислете. Ако към вас се доближи приятно момиче, което хваща око и започне, заеквайки, да търси запознанство, не бихте ли й простили срамежливостта и недоволството? Не само, че бихте простили, но заради скромността ѝ дори е възможно да я харесате повече. И за какво ни е тогава изкуството да прелъстяваме? Няма смисъл да се задръстваме неясно с какво.

Трябва просто да работим над себе си, да върваме и да се молим на Бога и... да не залепаваме за стола у дома.

Игор, гр. Киев
Превод със съкращения:
Десислава ШАРКОВА

ПРАВОСЛАВИЕТО ПО СВЕТА

Катедралният храм „Възкресение Христово“ в Тирана

АЛБАНИЯ, която не познаваме

Епископ Натанаил с мощехранителницата

Продължение от бр. 21

На изток високи труднодостъпни планини сякаш отделят Албания от останалите страни на Балканския полуостров, като прибавим и езика, не приличащ на никой друг, и тоталната изолация на страната при Енвер Ходжа, албанците изненадват с дружелюбност, отзивчивост... Веднага търсят език, на който могат да общуват с теб, проявяват интерес да научат нещо на родния ти език, проявяват готовност да услужат, да помогнат, а когато им благодариш, те не приемат благодарността лично за себе си, а казват: „Добре дошли в Албания!“ или: „Харесва ли ви в Албания“, сякаш искат да отдадеш своето добро отношение и благодарност не на тях самите, а на Албания. И дали поради подчертано клановия характер на обществото им, или поради странна народопсихология, но без каква еготиъм ще те насочат към чужд магазин, към чужд ресторант, към чужд хотел, ако сами не могат да ти предложат това, което търсиш. За мен изненада бяха и толкова често срещаните светли коси и сини очи при албанците, модерно облечените динамични хора, също и това, че жените по улиците са без бурки и забрадки...

Посещение в националния исторически музей в Тирана разкрива общата картина на богатата многовековна история по тези земи: гръцките колонии, римско присъствие, българско през IX-XI в., сръбско, турско, италианско... Впрочем на фона на тази многовековна история, историята на страната е незначителна. Албанците започват да се осъзнават като нация едва в края на XIX в., а получават независимост след Балканската война 1912 г. Това е един от музеите, където са събрани иконите и църковната утвар от разрушените и затворени храмове от цяла Албания при режима на Енвер Ходжа. Само минимална част от съхраняваното вохранилищата на музея откриваме експонирано в малка, лошо осветена зала. На част от мощите на св. Йоан Владимир успяваме да се поклоним в новата катедрала на Тирана. Изнася ни ги епископ Натанаил – съученик и добър приятел на приснопаметния Неврокопски митрополит Натанаил, в чиято епархия често гостува. На сбогуване с него отнасям поздрав и подаръци за познатите му в България.

А катедралният храм – грандиозна ротонда, посветена на Възкресение Христово, е внушителна сграда в модерен стил. В криптата ѝ са разположени зала, цър-

ковен магазин, различни помещения, обслужващи църковния живот. Забележително е, че в центъра на Тирана катедралата доминира над джамията. Освен тях около централния площад са историческият музей, дворецът на културата, университетът, паметникът на Скендербег, останалите от фашистко време сгради – в охрани, с тъмнозелени капаци по прозорците, в които са министертвата и държавната администрация. Посещаваме и т. нар. „стара“ катедрала „Св. Благовещение“ – също в централната част на града, при която са отворени прицърковно училище, православна детска градина, модерна клиника.

По пътя от Тирана за Дуръс, разположен на Адриатическия бряг, се отбиваме в комплекса „Св. Власий“. В него е семинарията, в която в четиригодишен курс след завършване на средно образование се обучават момчета и момичета. Открита е през 1996 г. Ректор е еп. Николай. Там е и приютът, в който се възпитават двадесетина деца в трудно семейно положение. В съседство се намира манастир, посветен на жените мироносици, в който се поддържа единствената, засега, монахиня на Албанската православна църква – сестра Рахила.

Дуръс е вторият по големина град в Албания и нейното най-голямо пристанище. Тук е роден и израснал св. Йоан Кукузел, тук е чул песните и плача на своята майка, вдъхновила го за прочутия „Полиелей на българката“.

Дуръс е основан от гърци през VII в. пр. Хр. като колония на Керкира, която пък е колония на Коринт. Римляните през 229 г. побеждават илюриите и завладяват града, като го преименуват от Епидармус на Дирахиум. Прочулата Виа Игнатия, която свързва Солун със Западна Европа, започва от тук. Градът е завладяван от поредица завоеватели – Епир, Византия, Венеция, крестоносците, сърби, турци... – всеки оставил свои следи от разрушения и грабежи. През Средновековието за големи периоди от време е попадал в границите на Българското царство, поради което е бил наричан със славянското име Драч. Но поради няколко разрушителни земетресения и презастрояването му в ново време, от археологията не е запазено почти нищо. В града откриваме амфитеатър с ценни християнски мозайки от II в. сл. Хр., венецианска кула, част от стените на града. През турско време градът запада и през XIX в. жителите му наброяват едва 1000 души, но в ново време, като глав-

но пристанище на столицата Тирана и страната, градът бързо се разраства.

Катедралният православен храм в града е посветен на св. апостол Павел, който е много вероятно да е спирал в Дирахион преди мисионерските си пътувания, и на св. Астий – епископ на града по времето на император Траян (98-117).

Седях там вечерта на плажа, зад нас по крайбрежната алея се разхождаха курортисти и албански младежи – симпатични, модерно облечени момчета и момичета, излезли на срещи със свои връстници. Гледах италианския бряг отсреща – толкова е близко; струва ми се, че мога да доплувам до там – и си мисля колко силно се усеща италианското влияние в този съвременен град. Пясъкът – ситен като фин прах, водата – кристалночиста, с плувачи малки рибки – идилия. Недостатъците – разхвърляни боклуци по обществените места и безконтролно строителство, стигащо до абсурди, като фасада на сграда, издигната буквално на сантиметри пред терасите и прозорците на съседната сграда или десетинаетажни блокове, заобикалящи 2-3 етажна къща.

На следващия ден приличен нов път ни повежда към Южна Албания, само допреди две години труднодостъпна, до която се е стигало по тесен, набразден от неравности път, по който е било невъзможно движението с повече от 20 км/ч.пейзажът неусетно се променя и обраслите с гъсти зелени гори планински склонове на север се заменят от голи безплодни чукари, по които сякаш по погрешка са накачали изградени от ломен камък селца с открояващи се православни храмове в тях. Камбанариите им са плоски, едностенни, каквито съм виждала в Гърция, в Италия и Испания.

На път към живописното Гирокастро преминаваме през Тепелена – родното място на легендарния Али Паша, наричан *Лъвът от Янина* – и спираме за кратко пред паметника му, на площада на града – изгледът се блажено като в лодката в добре известната гравюра.

Следва

Александра КАРАМИХАЛЕВА

Комплексът „Св. Власий“ – девическият манастир

Съборният храм на комплекса „Св. Власий“

Храм „Св. Астий и св. Павел“ в гр. Дуръс

ЗАПОЧНА АБОНИРАНЕТО ЗА 2016 г.

„Църковен вестник“

1 година.....	30,00 лв.
6 месеца.....	15,00 лв.
3 месеца.....	7,50 лв.
ед. цена.....	0,70 лв.

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА
СВ. СИНОД, София – 1000
ул. „Оборище“ № 4
тел. 980-30-16, центр. 987-56-11/245,
e-mail: sinizdat@gmail.com

Отговорен редактор на броя:
Александра Карамихалева

Материали се приемат в електронен формат.

Сумите за абонамент да се изпращат по банкова сметка или с пощенски запис на името на **Танка Тончева Христова**, като се изписват точният адрес и пощенският код на абоната!

Банкова сметка на Синодално издателство на БПЦ:
УниКредит Булбанк – София, ул. „Алабин“ № 58
IBAN BG97UNCN96601018147018, BIC код: UNCRBGSF

„Църковен вестник“ съдържа свещени текстове и изображения и не бива да се използва за битови нужди.